

гора. Днесъ тоя сборъ се чествува отъ зрители на шумни „прѣдставления“ (карагйозъ пердѣ), люлки и т. н., срѣдъ писъци на кларнета, бозаджийски викове и т. н. Даже и едничкото по-смыслено зрѣлище — двуборството, отъ което при подобни сборове сливенци сж черпѣли мускулната си амбиция, днесъ е прѣмахнато по разпореждането на мѣстни „цивилизовани власти“.

Възможно е, намѣренитѣ прѣди „много години“ човѣшки кости при строежа на една клуцохорска кжща да сж слѣди отъ мѣнастирскитѣ гробища или отъ незапомнени нѣкога обиталища на древното сливенско землище, още повече, че тия кости личели да бждатъ „отъ голѣми хора“ (гиганти).¹⁾ За гробища на срѣдновѣковни сливенци тукъ и дума не може да става, а първитѣ клуцохорски гробища сж били между Попска махала и черковния дворъ. Слѣдъ туй почнали да погребватъ въ днешния дворъ на самата черква св. Никола, а въ ново врѣме сж прѣхвърлени къмъ сѣверната и южната страна на Хамамъ баиръ. Даже гробищата на централния Сливенъ не сж били въ Клуцохоръ, а при Машатлъка. Баиритѣ, съ които се загражда Клуцохоръ отъ къмъ западъ и югъ, днесъ носятъ турски имена: Урумъ-Тарла и Хамамъ-Баиръ. Първото име, както се загатна, ще е потурчено Гръцка Нива и вѣроятно свързано съ нѣкое военно произшествие между българи и византийци при възтанието на Асѣнъ и Петъръ. Второто име Хамамъ Баиръ е въ свързка съ заправянето Конъ-Баня (хамамъ) срѣщу него, въ турската частъ на централния Сливенъ. Вече тия двѣ имена сж достатъчни да ни докажатъ, че заселването на Клуцохоръ става слѣдъ идването на турцитѣ. Даже мѣстността Кешишликъ, като име основано на български слѣди, е сжщо турско. Възможно е тая турска

¹⁾ Най-интереснитѣ слѣди отъ тия „голѣми хора“ сж намѣрени въ двора на Баба Томаица, дъщеря на Даскалъ Еню. Това е било около 1830 г. Коститѣ били женски; при тѣхъ намѣрили окаменена коса, герданъ съ грубо издѣлани и разноцвѣтни камъчета и пухти. Събрали се край тия необикновени останки всички видни тогава сливенци и заключили че тѣ сж на „Елинка“, отъ езическитѣ врѣмена. Сж ли такива или тракийски — не е извѣстно, защото тѣй намѣреното е било грижливо погребено между гробищата въ черковния дворъ.